

[Lynnerup Nielsen.]

det. Det er jo sådan, at de organer er meget kontrollerende, og ethvert medlem er, som loven nu engang er affattet, under den skarpeste kontrol, særlig på de her omhandlede områder. Jeg har altså den absolutte opfattelse, at der netop i disse forhold udvises en meget skarp årvågenhed af alle de øvrige kontrollerende organer, og beskæftigelsesudvalget som kontrollerende led vil i så henseende være helt overflødig.

Vi kan naturligvis med tilfredshed hilse ophævelsen af bestemmelsen om ikke-forsørgere under 30 år, der forud for hver eneste understøttelses udbetaling har måttet besvære sig selv og som regel også både formanden for beskæftigelsesudvalget og kontorbestyrelsen med disse mærkelige attester, der for mig at se er helt formålsløse og kun er til papirmøllernes fordel.

Det er en bestemt gruppe arbejdsløsheds-kassemedlemmer, som der her er dannet særregler for, en kategori af medlemmer, der fuldt og helt opfylder deres forsikringsmæssige forpligtelser som alle øvrige medlemmer og derfor har et naturligt krav på samme behandlingsmåde som alle andre forsikrede.

Har man brug for arbejdskraft på egnen, er der den bedste service i den stedlige afdeling eller ved amtskontoret. Der reklameres på næsten enhver jernbanestation i så henseende, så at enhver, der har brug for arbejdskraft, altid vil kunne få den bedst kvalificerede arbejdskraft igennem de kontorer, som allerede nu er der.

Jeg vil slutte mine bemærkninger til dette lovforslag med at sige, at mit parti helst havde set loven som helhed ophævet, men vi kan naturligvis ikke se bort fra, at vi bliver fri for visse af de meningsløsheder, som nu findes i loven, såfremt lovforslaget bliver vedtaget.

Jeg hørte det ærede medlem hr. Aage Fogh — hvis jeg hørte rigtigt — udtale som sin opfattelse, at det var rigtigt at have beskæftigelsesudvalgene, fordi man burde have et uholdt organ. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, om han ikke mener, at amtsanvisningskontorerne og direktoratet, for ikke at sige den stedlige kasse, er uholdede i netop de sager, som det her drejer sig om.

Det lovforslag, som partiet venstre har fremsat, om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, er jo enslydende med det lovforslag, partiet fremsatte i sidste samling. Det går i al

korthed ud på en genoplivning af Kristeligt dansk Fællesforbunds arbejdsløshedskasse, der fra 1. april 1938 ikke har haft statsanerkendelse. Vi har ved forslaget behandling her i tinget i sidste rigsdagssamling i det store og hele redegjort for vore synspunkter og vor stilling til denne organisation, og derfor skal jeg nøjes med ved denne lejlighed at fremsætte enkelte bemærkninger.

Vi finder ikke, der er mindste saglige grund til at dele arbejdsløshedskasserne efter religiøs eller kristelig indstilling. Enhver lønarbejder i dette land, der ønsker sig optaget i en arbejdsløshedskasse, kan jo blive optaget uanset trosbekendelse, og en deling finder vi absolut overflødig. Ser vi på Kristeligt dansk Fællesforbund gennem årene, må det vist indrømmes, at organisationens medlemstal ikke vidner meget om, at der i den danske arbejderklasse har været nogen særlig trang til at dele sig efter religionsopfattelse. Hovedformålet for den organiserede arbejder vil naturligvis altid være sikring mod arbejdsløsheden og dens forbandelser, så længe retten til arbejde ikke er sikret og dermed retten til de deraf flydende livsgoder.

I begrundelsen for forslaget fremsættelse i sidste rigsdagssamling og også her i dag har det ærede medlem hr. Sønderup lagt vægt på de afskedigelser, der fandt sted i klitplantagerne i Thy af 5 af Kristeligt dansk Fællesforbunds medlemmer. De pågældende blev jo dengang gjort til de rene martyrer, for at man kunne få en begrundelse for statsanerkendelse til Kristeligt dansk Fællesforbund. Sagen er jo den, at de pågældende medlemmer tidligere gennem år har stået som medlemmer i arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse. De var frivilligt gået ind i Kristeligt dansk Fællesforbund og havde endda efter overflytningen fået tilbud om at kunne vende tilbage. Jeg finder derfor, at dette martyrium er løftet op i et plan, hvor det egentlig ikke hører hjemme.

Beskæftigelsesloven fastsætter, at kun de arbejdere, der er arbejdsløshedsforsikrede i en anerkendt arbejdsløshedskasse, er henvisningsberettigede til et beskæftigelsesarbejde, og jeg er helt indforstået dermed, men da aldersgrænsen for at kunne henvises til beskæftigelsesarbejde er fastsat til 60 år, er flere organiserede ældre arbejdere, der iøvrigt fuldt og helt opfylder de betingelser, arbejdsløshedsloven stiller med hensyn til ledighedens omfang og medlemsskab i en anerkendt arbejdsløshedskasse, udelukket fra at kunne deltage. Dette virker så meget